

HOLA AMICS!*

Els Joglars

Aquí estem asseguts, drets contra la paret, passejant, estirats, llegint o escrivint.

Vosaltres al carrer i a l'acció, nosaltres en el silenci, vosaltres en el crit. Tots, però «fent bullir l'olla». La feina fotuda la porteu vosaltres, és una lluita que va molt més lluny que la nostra llibertat. Ja no creieu en els petits enganys en què nosaltres vàrem caure o creure, i heu dut la lluita al carrer. Que aquesta lluita per la llibertat d'expressió sigui EXPRESSIO, que no perdi mai el to de festa, de comèdia i de bandarrada. De tant en tant, això sí, tocs de tragèdia però per veure-hi, tot seguit, la pròpia comicitat. No renunciem al nostre origen bufonesc, no deixem de veure els peus de guix de tota transcendència perquè no partim d'una escala de valors diferent i variable, i en aquest tinglado, tant efectiu és el flautí com la tenora, l'aparell fotogràfic, la instància, el pincell, l'escarpa, el bel canto o un crit estripat. Que cadascú caga del que menja, i explota, si en sap, de forma diferent.

Perquè uns puguin sortir, perquè d'altres puguin tornar, perquè tothom a la plaça pugui continuar el «sarau»... Canya i conya!!!

Els Joglars

La Model i la Trinitat,

16-3-78

Aquí estamos sentados, de pie, apoyados en la pared, paseando, tendidos, leyendo o escribiendo.

Vosotros en la calle y en la acción, nosotros en el silencio, vosotros en el grito. Todos, sin embargo, «haciendo que la olla hierva». El trabajo jodido lo hacéis vosotros, es una lucha que va mucho más lejos que nuestra libertad. Ya no creéis en

* Carta de «Els Joglars» escrita desde las cárceles Modelo y Trinidad de Barcelona el 16-3-78. Publicada en *Pipirijaina* n.º 7. Madrid, Junio de 1978.

los pequeños engaños en los que nosotros caímos o creímos, y habéis llevado la lucha a la calle. Que esta lucha por la libertad de expresión sea EXPRESION, que nunca pierda el tono de fiesta, de comedia y de dionisiaca astrancada. De cuando en cuando, eso sí, pinceladas de tragedia, pero para ver en ella, en seguida, la propia comicidad. No renunciemos a nuestro origen bufonesco, no perdamos de vista los pies de barro de toda trascendencia, porque no partimos de una forma de organización sino de una escala de valores diferente y variable, y en este tinglado, tan efectivo es el flautín como el oboe, el aparato fotográfico, la instancia, el pincel, la escarpa, el bel canto o un grito desgarrado. Cada cual caga de lo que come y explota, si sabe, de forma diferente.

Para que unos puedan salir, para que otros puedan volver, para que todos en la plaza puedan continuar la fiesta... ¡¡¡Caña y coña!!!

Els Joglars
Cárceles Modelo y Trinidad
16-3-78